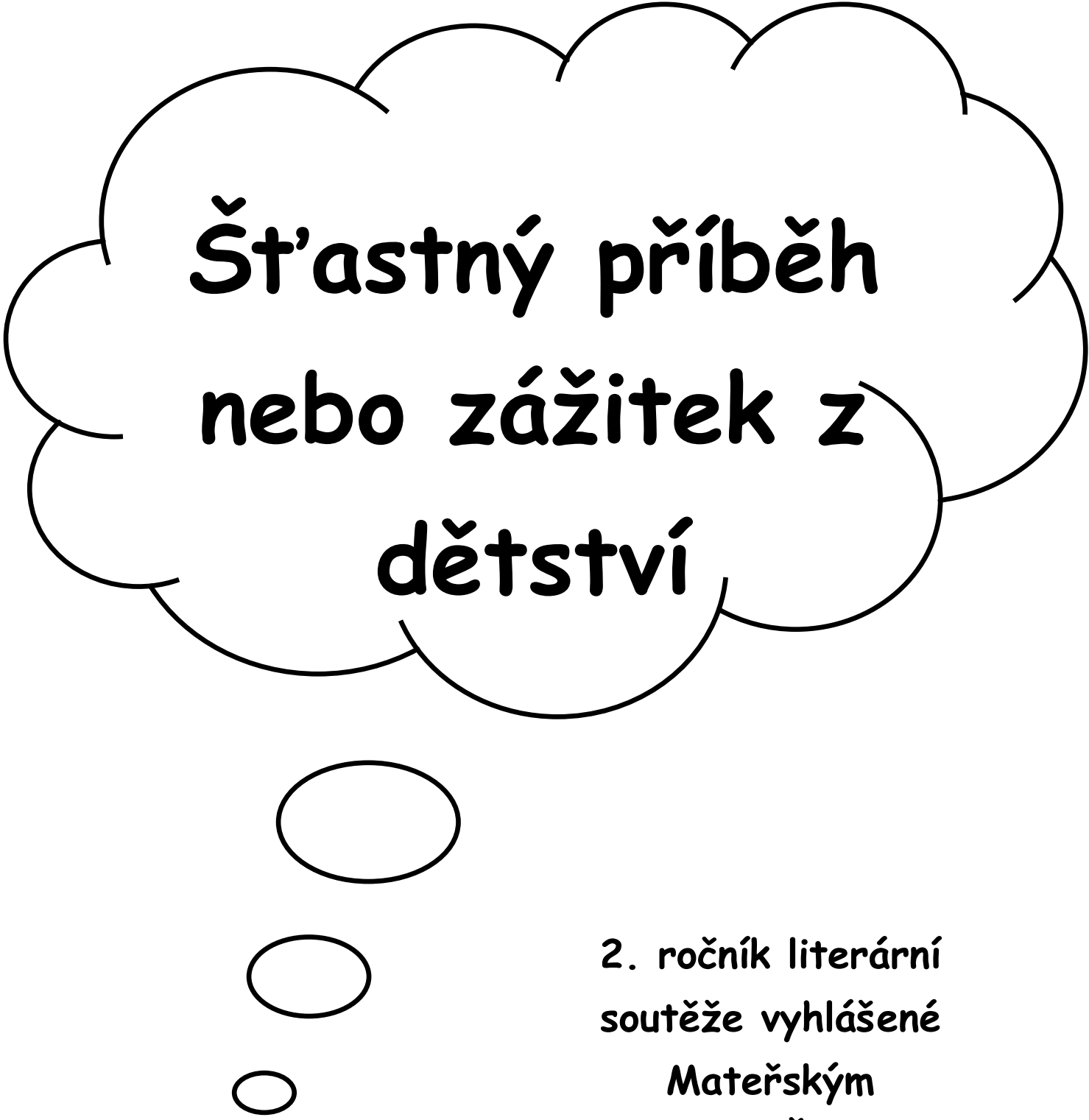

Matěřské centrum Šťastné srdce.o.s.

**Šťastný příběh
nebo zážitek z
dětství**

**2. ročník literární
soutěže vyhlášené
Mateřským
centrem Šťastné
srdce o.s. v roce
2011**

Osnova

1. Místo	ZACHRÁNĚNÉ KÁČÁTKO	-	p.Kateřina Šildrová
2. Místo	MOJE KRÁSNÉ DĚTSTVÍ	-	p.Andrea Pavliková
3. Místo	MELOUNOVÉ HODY	-	p.Renáta Krzysová
4. Místo	KRÁLÍČCI	-	p.Jitka Grebeňová

Zachráněné káčátko

Autor: paní Kateřina Šildrová

Žila, byla jednou jedna...vlastně ne, nebudu vám dnes vyprávět pohádku, ale příběh. I když je to příběh z dětství a já už na něj vzpomínám jako na krásnou pohádku. Takže s dovolením vám tento příběh povyprávím.

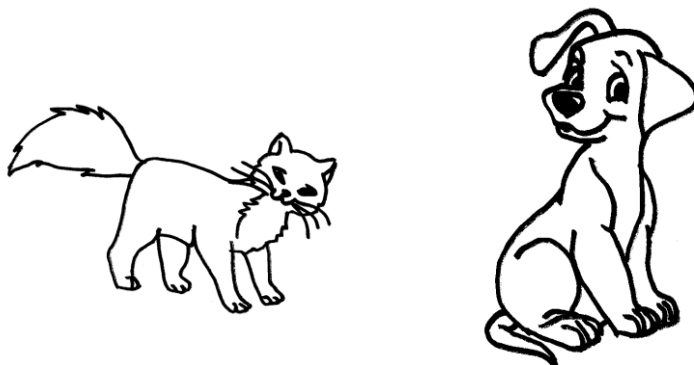
Bylo parné léto, asi tak polovina července a jedna malá holka, budeme jí říkat Kačka, měla zrovna prázdniny. Chodila do druhé třídy, přesněji 2.B, a prázdniny, jak už to bývá, byly její nejoblíbenější částí roku. Ale to si nemyslete, že o prázdninách mohla lenořit, že si mohla chodit na bazén, jezdila s rodiči po dovolených a nevěděla nudou kudy kam. Její prázdniny byly úplně jiné, než mívají děti ve městě. Kačka totiž bydlela na vesnici a její rodiče měli kromě velkého starého domu i hodně polí a také zvířat.

A Kačka musela od dětství pomáhat jak na poli, tak se zvířátky. Ráno zvířátka nakrmit, to když šla její maminka brzo do práce, nebo když byl čas sklizně, pomáhala Kačka a její menší sestřička na poli, tam kde na to obě děvčátka stačila svou dětskou silou. Ale nemyjte se, nebyla to žádná otročina, Kačka si užila při práci spoustu legrace. To když třeba sklízeli řepu, vyprávěla jí u toho maminka pohádku o veliké řepě, a Kačka se zasnila a představovala si, jak se s řepou pere. A řeknu vám, není na světě větší legrace, než nad takovou obří řepou zvítězit.

Jindy zase sklízeli z pole brambory a to si zase s maminkou a tatínkem zkracovali práci tím, že si říkali, jaké dobroty si z těch brambor uvaří a kolik že každý sní bramboráků nebo pravých nemražených hranolků...nebo maminka vymyslela soutěž o nejroztodivnější tvar a to vám byla teprve zábava - byly tam brambory ve tvaru srdíčka, ovšem tatínek říkal, že to spíš vypadá jako dětská prdelka a to se hned všichni začali popadat za břicho. Ani nevěděli, jak ten čas utíká a kolik si toho u té práce stihli popovídat!

Nejraději se ale Kačka starala o zvířátka, trhala jim trávu, nosila seno, a že jich měli požehnaně. Měli králíky, berany, slepice, prasátko a nesmím zapomenout na psa a kočku a v létě také krocany a kachny. O všechna zvířátka muselo být jaksepatří postaráno, takže práce bylo hodně. Nejraději se ale Kačka starala o kočičku. Jejich Micka totiž v létě mívala kotátko a to pak děvčátko prosedělo půl dne u slepých, hebkých kuliček a nosilo jim mlíčko, a mazlilo se s nimi. Jednoho dne se vám stala, ale úplně jiná událost.

Kachny už několik dní seděly na vejcích a toho dne, se konečně začala klubat z vajíček malá káčátka. Jak už to bývá, byla malá Kačka hodně zvědavá a nejraději by byla u klubajících se vajíček pořád. Od maminky ale věděla, že se nesmí malým káčátkům pomáhat a má se nechat vše na nich. A tak jen pozorovala, jak se jedno po druhém klubou z vajíček. Vyklubaná káčátka se začala čisti, byla totiž ulepená a pak hned do teplíčka pod křídlo k mamince. Jedno káčátko bylo ale slabší než ostatní, nedokázalo se samo vyklubat z vajíčka a stalo ho to spousty námahy. Když se konečně vyklubalo, bylo tak unavené, že nedokázalo najít cestu zpátky k mamince kachně.

Když to Kačka sledovala, bylo jí malého káčátka hrozně líto a běžela za maminkou. Maminka se přišla na to káčátko podívat a řekla, že tohle mrně bohužel nepřežije. Vynaložilo příliš síly na vyklubání, a kdybychom je dali pod křídlo kachny, ostatní káčátka ho stejně vystrnadí. Kačce bylo maličkého hodně líto a řekla si, že to jen tak nevzdá. Věděla, že maličké musí být v teple a rozhodla se, že se o něj postará.

Maminka, jí nechtěla brát naději, i když věděla, že malé kachně asi nepřežije. Kačka vzala mlád'átko, půjčila si od maminky pekáč a šup s kachničkou do trouby. Nelekejte se...troubu zapnula spolu s maminkou jen na minimum, aby se

káčátko ohřálo. Ten den, strávila kačka u trouby celé hodiny. Dokonce si v noci nachystala budík a pravidelně vstávala, aby svou kachničku zahřála. Vypínala a zapínala troubu, nosila káčátku laskominy, které ji pomohla udělat mamka. Káčátko pookřálo a na druhý den se už mělo čileji k světu. A tak ještě pár dní nahřívala Kačka káčátko v troubě, chystala mu zobání, až se káčátko osamostatnilo a vypadalo, že to přežije.

Potom jej Kačka zkusila dát zpátky mezi ostatní kačeny, ty ho ale nepřijaly a tak ho kačka dala zvlášť a každý den o něj pečovala. Z malého káčátka brzy vyrostla dospělá kačena a malou holčičku, která se o ni celé léto starala, vždy vítala s nadšeným máváním křídel a vždy za holčičkou přiběhla. Rodiče nemohli uvěřit, že se jejich dcerce podařilo z tak slabého káčátka vychovat zdravou dospělou kachnu. Tehdy dovolili Kačce se starat o káčátko jen z lítosti a nedávali mu žádnou šanci, že by mohlo přežít. Ale i v obyčejném životě se někdy stávají zázraky, zvlášť když v ně člověk věří a i malým dětem se mohou splnit sny, pokud jsou pro ně ochotny něco udělat a obětovat.

Moje krásné dětství

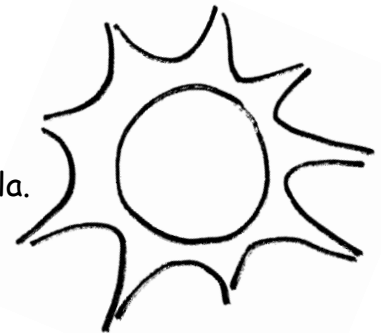
Autor: paní Andrea Pavliková

Měla jsem krásné dětství. Bylo plné lásky, pozornosti a porozumění. Poté, co jsem prošla kolem nástěnky a pročetla plakátek se soutěží, přepadl mě pocit, že bych chtěla napsat nějaký šťastný příběh ze svého dětství. A tak sedím a přemýšlím. Mám psát o své milované babičce, která mne s velkou láskou vychovávala od roka do tří let, abych nemusela do jeslí? Babička byla tak trpělivá, jako maličkou holčičku mne učila péct cukroví, kreslit, malovat, stříhat, lepit.

Nechala mne pokreslit kus její kuchyňské linky, vyčlenila mi plochu, na které mohu kreslit, co chci. Sama mi napovídala, co by se tam hodilo a co tam ještě chybí a já kreslila a kreslila. Až byla plocha celá pokreslená, vzala babička hadřík a jar a linku umyla. A plocha pro malou velkou malířku byla opět připravena.

Pamatuji si, jak jsem to pak chtěla zkusit doma, u maminky, no umíte si asi představit, jak mne z kuchyně hnala! Maminky prostě chtějí mít kuchyňské linky čisté a nepokreslené. Anebo mám psát o dědovi, bělovlasém energickém pánovi s kulatým bříškem, který moc rád jedl zelí, organizoval výstavy, psal do novin, řečnil a hrál na housle (obojí nejčastěji na pohřbech)?

Mimochodem jeho lásku k zelí jsem po něm asi zdělila.

Děda si se mnou hrál s plyšovými zvířaty, obětavě na kolenou pod stolem - kde byl domeček. Nebo na doktora - všechna zvířátka dostávala injekce (tak nevím, že by se sám děda injekcí tolik bál anebo mne chtěl zbavit strachu z injekcí?).

Děda také velmi rád pořádal slavnostní obědy pro celou rodinu. A to byla krása. Někdy se hrálo na housle a klavír a k tomu zpívalo, jindy se po obědě hrály taroky - ale to byla výsada mužů, my děti jsme pobíhaly kolem anebo pekly s babičkou kuřátka z lineckého těsta. Děda byl rozený organizátor a vše muselo probíhat podle jeho plánů a dle tradic. Na Velikonoce nosí zajíček sladkosti v košíku a nechává je někde venku v křoví, že?

A tak děda se svou pověstnou vervou vyrazil s košíkem do rozmáčeného, zabláceného svahu, aby ho schoval do křoví...už cestou nahoru to vypadalo nahnutě, ale cestou zpátky to už neustál a jak nahoře uklouzl, vezl se po zadku až

dolů. A my jsme měli doma hodně veselo, viděli jsme na něj totiž z okna! Ještě teď, po tolika letech, mně to rozesmálo.

A možná bych měla napsat nějakou příhodu, kterou jsem zažila s bratránkem, co žil v chalupě na vesnici. Zažili jsme spolu příhod nepočítaně, dokonce jsem o nich v dětství napsala knížku.

Bratránek měl u domu vždy hodně zvířátek, kočky, ovce, slepice, čínské prasátko co jedlo vanilkový pudink z obrovského kastrolu, ale hlavně měl psa, tedy spíše fenku. Fenka se jmenovala Bobina a byla neskutečně inteligentní, šikovná, hodná, veselá a skoro bych řekla „zručná“. Co ta dovedla, to byste koukali. To, že hlídala všechna zvířata na dvorku a vždy přišla nahlásit, když se někomu něco špatného dělo, někam se zvířátko zaklínilo nebo uteklo, a Bobina hned běžela za tetou pro pomoc, tak to už se bralo jako samozřejmost. Ale uměla si například sama otevírat branku, vyskočila na kliku a otevřela. Uměla také plout na kanoi, udržela se na kluzkém povrchu, jen aby s námi mohla být u každé zábavy. Uměla válet sudy, uměla „zpívat“ a vůbec, byla s ní velká legrace.

A já se od bratránka naučila výborně střílet ze vzduchovky, jezdit z prudkého kopce hodně rychle na káře, plout na kanoi, lovit ryby, hledat pýchavky veliké jako basketbalový míč, vybírat zvířátkům blechy...no samé užitečné věci. Velká zábava to byla, opravdu.

Každý víkend co bylo hezky, jsem rodiče přemlouvala, abychom jeli zase za tetou. Nebo neměla bych psát o mých nejoblíbenějších letních táborech na Slunečné pasece, kde jsem strávila vždy celé tři týdny v teplákách, umouněná od sazí, jak jsem přikládala do kotle na ohřátí trochy vody na umytí nádobí? Kde jsem tři týdny žila v přírodě, myla se jen ve studeném potoce, jedla na hrubě otesaných lavicích, vyrobených těsně před naším příjezdem z klád z okolního lesa?

Každý večer se zpívalo u táboráku, hrálo hry, vymýšlelo rýmované „pokřiky“. To byla romantika! Jůů, anebo napíšu o kroužku mladého požárníka. Tam bylo veselo! Ve výborné partě holek i kluků jsem strávila část dětství až dospívání. Trénovali jsme každý týden různé disciplíny, ve kterých pak probíhaly soutěže družstev mladých požárníků.

V Těšíně byla družstva dvě - holčičí a klučičí. A představte si, že to naše holčičí bylo nejlepší v celém kraji. Vyhráli jsme krajskou soutěž smíšených družstev, takže nad holkama i klukama. To byl ale úspěch. V požárníku jsem se naučila běh přes překážky, štafetový běh, ale hlavně, a to byla největší zábava - požární útok. Jestli jste někdy měli příležitost něco takového vidět, víte, o čem mluvím. Mezi lidmi v družstvu se rozdělí úkoly, téměř bych to nazvala „funkce“ - každý má velkou zodpovědnost vůči ostatním - když to jeden nezvládne, pokazí to všem. Útok se dělá opravdu s vodou, na jedné straně je nádrž, ze které se čerpá voda savicí, na druhé straně „soustavy“ 2 terče, do kterých se trefuje hadicemi. Voda má velký tlak a tak když se někde něco nespojí správně nebo poplete, vznikají veselé situace. Často odcházejí totálně mokří nejen soutěžící, ale i diváci.

A taky jsem jako dítě hrála tenis a po tréniku na tenise stavěla bunkry. A tančila jsem v souboru, jako nejmladší benjamínek mezi velkýma holkama. Zpívala jsem sólově i ve sboru. A tam všude jsem potkala spoustu kamarádů, zažila hodně legrace, radosti a občas i nějaký úspěch.

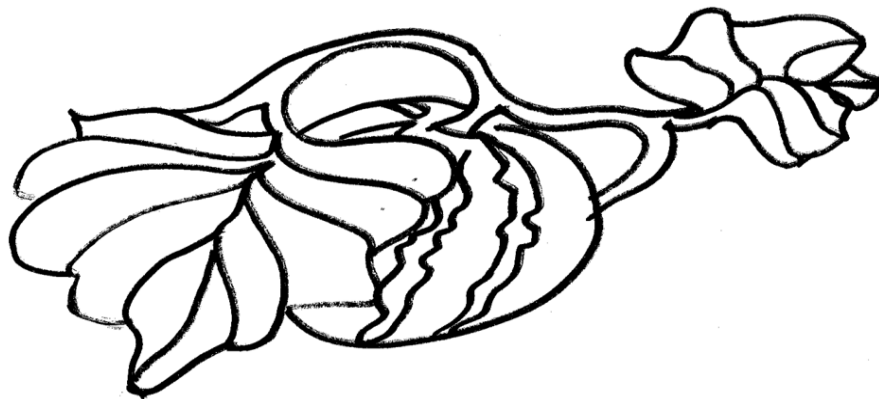
No řekněte sami, neměla jsem já to ale šťastné a krásné dětství?

Melounové hody

Autor: paní Renáta Krzysová

Jako malá holka jsem bydlela na vesnici a jak už to bývá, nic moc se tam nedělo. Teda dle mého soudu to byla celkem nuda. Sice jsem mohla běhat venku od rána až do večera, hrát si na schovky na dvoře a kdekoli na zahradě, kde mě jen napadlo, ale mě by se v té době líbilo bydlet ve městě, moci chodit do kina nebo třeba na koupák.

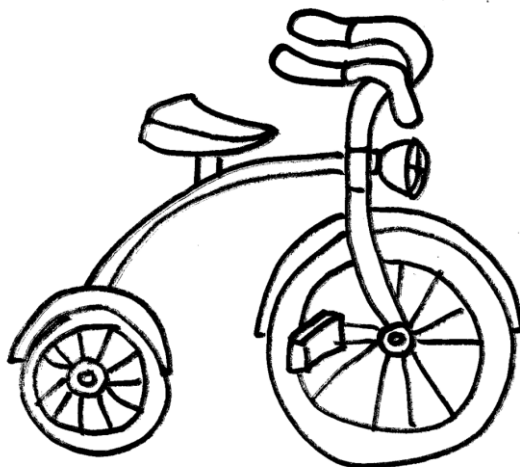
Na koupaliště a do kina jsem mohla totiž jen s rodiči, protože jsme bydleli daleko i od autobusové zastávky a samotnou by mě na tak dalekou cestu rodiče nepustili. Ale jednoho dne jsme měli o zábavu a vzrušení postaráno. Bylo to zrovna v době prázdnin a to u nás byly na prázdninách sestřenky z města. Už u nás byly asi pátý den, takže jsme celkem vyčerpaly všechny možné druhy zábav od stanování, po hry na indiány, ano čtete dobře, ani jedna z nás si totiž nehrála vyloženě s holčičími hračkami, ale spíše jsme vymýšlely klučičí hry.

Ten den jsme se už začaly trochu nudit a v tom přiběhla moje mamka a povídá, že jí volala sousedka, že nedaleko za humny měl havárku kamión s melouny...že se tam melouny válejí jen tak po louce a nikdo je tam ani nehlídá ani neuklízí. No to bylo něco pro nás, melouny jsme milovaly všechny a také jsme všechny měly kola. Jenže tak jak jsem říkala nedaleko za humny, ono to zas tak nedaleko nebylo. Bydleli jsme totiž uprostřed velkého kopce a melouny byly samozřejmě a daleko za kopcem. No autem bychom tam byly cobydup, ale mamka neměla řidičák a tat'ka byl samozřejmě v práci. A melouny hold nepočkají.

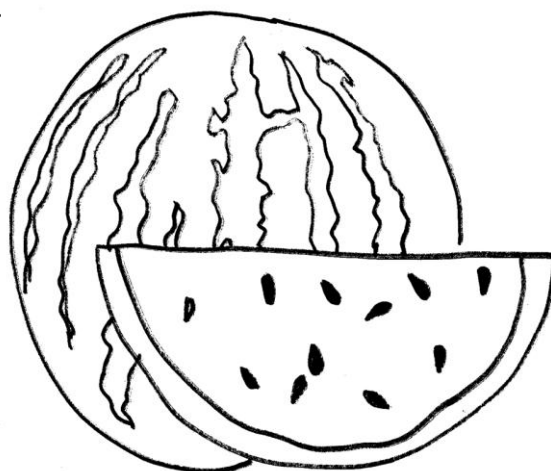
Tak jsme se domluvily a ihned i s mamkou vyrazily na „lov“. Ani jsme nevnímaly dlouhý, táhlý kopec, do kterého jsme jindy jen nerady jezdily - byly jsme tak nadšené a vzrušené, že jsme celou trasu zvládly jen za 25 minut rychlé a vyčerpávající jízdy. Přijeli jsme ke zmiňovanému poli a opravdu! Bylo tam pole plné melounů. Některé se sice při havárii rozbily a vypadalo to tam jak při nějaké

bitvě, ale hodně melounů zachránila suchá tráva, která tam byla nedávno posekaná a nechaná ladem.

Mamka nabrala tři melouny do košíku, který měla připevněný na kole a každá z nás, holek, si vzala jeden meloun do batůžku na zádech. Zpáteční cesta už byla jednodušší, protože byla téměř celou dobu z kopce. Přijely jsme domů a na zahradě vybalily svůj úlovek. Měly jsme obrovskou radost. Nadšením jsme byly dokonce tak bez sebe, že když jsme začaly mluvit o tom kolik je tam ještě melounů a, že tam přijdou nazmar...začalo nám být toho líto a vyburcovaly jsme se tímto k další akci. Ten kopec vyjet podruhé za sebou, bych nepřála opravdu nikomu a můžu říct, že jsem ho od té doby dvakrát za sebou a v tak krátké době už nikdy v životě nevyjela. Ale vidina sladkých melounů, které se jen tak válejí na poli, byla opravdu veliká a my se jí nechtěly vzdát.

A tak jsme naprosto vyřízené přijely i s další várkou melounů domů, to už se smrákalo. Další dny jsme pak měly postaráno o zdravé mlsání. A jak nám ty melouny chutnaly!!! Vždyť nás přece stály spoustu úsilí, námahy, potu, ale nikdy jsme toho nelitovaly. A když teď v dospělosti někdy vzpomínáme na dětství, je to náš nejmilejší společný zážitek z prázdnin.

Králíčci

Autor: paní Jitka Grebeňová

Toto by měla být „veselá příhoda z dětství“. No... i když mi v tu chvíli do smíchu zrovna nebylo... ale abych nepředbíhala.

Bylo léto, já byla malá holka a za zmínku stojí, že mám o 6 let staršího bratra. Bydleli jsme v domě se zahradou, chovali králíky, slepice, vždycky jsme měli nějakého kocoura, prostě klasická vesnice. Ten den jsme si s bráchou hráli na zahradě jako jindy. Jak už jsem řekla, bylo léto, hezky, tak co doma. Jenže brácha pořád jenom vymýšlel nějaké „klukoviny“, kde co provést a jak mě, malou ségru, nejlépe napálit. A tu se v jeho hlavě zrodil d'ábelský plán. „Pojd', budeme si hrát na králíčky.

Vlezeš si do králíkárně.“, řekl a já ho s bezmeznou důvěrou poslechla. S vidinou dětské hry jsem vlezla do kotce a čekala, co se bude dít. Co asi? Brácha mě zavřel na petlici a vesele se posmíval ve stylu „Kišky, lišky, pampelišky“. Hned mi bylo jasné, že je po zábavě. Začala jsem tedy úpěnlivě ječet jako pavián, ale marně. Vztekala jsem se, řvala, brečela... naprosto zbytečné úsilí. Bráchu to po chvíli přestalo bavit, tak si šel po svých a mě tam samozřejmě nechal... zavřenou.

Neuměla jsem si v tu chvíli představit lákavější náplň dopoledne. A tak jsem střídavě řvala a brečela, ale když to k ničemu nevedlo, tak jsem to časem vzdala. Nevím kolik doby mezitím uplynulo, ale asi dost, protože mi stihlo už od snídaně pěkně vyhládnout.

No, ale abych to zbytečně neprotahovala. Jak to celé dopadlo? Mamka nás volala k obědu. Já nikde, brácha ani muk a tak mě začali rodiče hledat. To bylo ale překvapení, když našli „Zajíčka v své jamce, jak tam sedí sám“. Myslím, že jim ale bylo hned jasné, kdo v tom měl prsty.

Každopádně jsem svůj králíčí příběh přežila bez úhony a pokaždé i teď po letech, když jdu ke králíkům, tak si na to vzpomenu a musím se smát ☺ .

KONEC